

bøje mig, uagtet jeg maa sige, at skal man til en Afstemning, og vil man ikke antage Traktaten rent, er det af det ærede Mindretal paa 10 Herrer opstillede Forslag det eneste Forslag, der bør gennemføres.

Carstensen: Da jeg hører til dem af Landstingets Medlemmer, som fra først af ubetinget har været stemt mod Traktaten, kunde jeg nok paa egne Vegne have havt Lyst til at motivere min Stilling, men da mine Udtalelser ikke falde sammen med den almindelige Diskussion, som den efterhaanden har udviklet sig, og der er mange Talere indtegnet, frafalder jeg herved Ordet.

Estrup: Jeg vilde ønske, at jeg havde kunnet følge det Eksempel min ærede Kollega til Højre (Carstensen) gav nu, idet jeg ogsaa vilde have foretrukket, om det lidet, som jeg har at sige, ikke skulde være fremkommet umiddelbart efter saa vægtige og saa betydningsfulde Udtalelser, som vi her have hørt. Foranledningen til, at jeg forlangte Ordet i Gaar, er imidlertid af en saadan Art, at tie kan jeg ikke. Jeg maa altsaa udbede mig Taalmodighed, fordi der kommer noget ubetydeligt frem efter alt det meget betydelige.

Det, der foranledigede mig til at begære Ordet i Gaar, var en Udtalelse fra den højtærede Konseilspræsident og Udenrigsminister. Det vil erindres, at den højtærede Minister, bestræbte sig i Gaar for at vise, at han ikke kunde have nogen Formening om, at der var en virkelig principiel Modstand at vente mod en Afstaaelse af Vestindien. Han citerede en hel Række af Data fra 1867 og videre frem til Støtte herfor. Jeg vil straks forudskikke, at lige over for mig havde der overhovedet ikke behøvedes nogen Bevisførelse, thi jeg har været ganske enig med den højtærede Konseilspræsident i, at der i Virkeligheden ikke har været en almindelig, principiel Modstand mod Øernes Salg at mærke, undtagen sporadisk, hos enkelte, der bestemt og fast have modsat sig det, men at denne Stemning har udviklet sig i den senere Tid og er vokset, — som den højtærede Minister bemærkede — paa en for ham uforstaaelig Maade. Det er ikke saa uforstaaeligt for mig, men jeg erkender, at det faktisk er gaaet saaledes til, og jeg erkender ogsaa, at det for den højtærede Minister maa være alt andet end behageligt at forhandle en betydelig og langvarig Sag under skiftende Stemninger. Jeg er-

kender fuldt ud dette, men jeg tror ikke, at den højtærede Minister paa nogen Maade kan sige, at denne skiftende Stemning staar i Forbindelse med en Skiftning i Hans Majestæts Regering. Det er ganske andre Forhold, der have foranlediget, at der nu er vakt en Interesse her i Landet for Vestindien, som ikke tidligere har eksisteret, og som jeg som mangeaarig vestindisk Minister dybt har beklaget ikke har været til Stede og allermindst har været til Stede i det andet Ting. Naar den højtærede Ministers Udtalelser, som det forekommer mig, lød som en Beklagelse af, at han havde maattet arbejde under saa uheldige Vilkaar, saa har han som sagt min Sympati deri, men ikke, dersom han vil hævde, at det havde sin Grund i nogen Modstand mod Regeringen, noget, der havde med det saakaldte Systemskifte at gøre. Det har det ikke. I alt Fald kan jeg sige det med fuldkommen Bestemthed for mit eget Vedkommende, og jeg tror ogsaa for mine Meningsfællers. Den højtærede Minister brugte den Vending, — som jeg ikke ganske kan tiltræde, det vil jeg sige, — at da Sagen ikke er politisk efter hans Mening — og det er den heller ikke efter min — og naar vi ikke nu vilde gøre Politik ud af denne Sag, maatte det betyde, at i det mindste i denne Sag ere alle Partier enige om at erkende Udenrigsministeren som deres Minister. Jeg tror ikke, det kan være den højtærede Konseilspræsident ubekendt, at jeg for mit Vedkommende aldrig har erkendt, at Rigsdagen har nogen Minister. Jeg har kun erkendt, at Hans Majestæt Kongen har sine Ministre, men jeg har ogsaa lige saa villigt erkendt, at den, som Kongen udnævner til Minister, ham kan og bør man ikke gøre systematisk Opposition imod. Man kan være af forskellig Mening, men man bør ikke gøre systematisk Opposition mod nogen, der af Kongen er kaldet til Minister. Det er mit Standpunkt, det har det været altid, og det vil jeg altid fastholde. — Naar saa den højtærede Minister føjede dertil det Udtryk, at man maatte „føle sig solidarisk“ med Ministeren, er det et noget ubestemt Udtryk. Denne Solidaritet maa jo bero paa en vis Overensstemmelse i Hovedbetragtningen, kun hvor den har været til Stede, forekommer det mig, at man ogsaa kan fordre en Solidaritet i den videre Udvikling af Forholdet. Jeg tror altsaa ikke, at en Mangel paa Solidaritet med Ministeren fra alle Sider kan bebrejdes o. s. Det tror jeg egentlig ikke er en nødvendig Følge af, at